

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5To/5/2021
Identifikačné číslo spisu: 9520100257
Dátum vydania rozhodnutia: 23.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Štift
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:9520100257.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Štifta a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obžalovaného X. O., pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 23. júna 2022 v Bratislave odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podané proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu zo 4. mája 2021, č. k. PK-1T/34/2020-154, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok sa zrušuje.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodu § 285 písm. c) Trestného poriadku sa obžalovaný

X. O., nar. XX. R. XXXX v K., trvale bytom J., Ž. XXX,

oslobodzuje

spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 12. októbra 2020, č. k. VII/1 Gv 133/19/1000-8, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona s tým, že mal inému v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo sľúbiť úplatok, ktorý mal byť podľa obžaloby spáchaný na skutkovom základe, že

dňa XX. S. XXXX v čase okolo XX.XX hod. telefonicky pracovníkovi R. technickej a emisnej kontroly obchodnej spoločnosti G. R. s. r. o. K., Š. XXX, K., U. J. vykonávajúcemu činnosť správcu budov v súvislosti s vykonávaním technických a emisných kontrol vozidiel podľa zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v zmysle vyhlášky Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR č. 578/2006 Z. z. so slovami „Dá Ti viac, to nie je problém.“ prisľúbil bližšie nešpecifikovaný finančný úplatok za prednostné, urýchlené a úspešné vykonanie technickej a emisnej kontroly na bližšie nezistenom vozidle zn. C. C. majiteľa vystupujúceho pod menom Y. O. v dohodnutom termíne bez potrebnej prítomnosti prevádzkovateľa alebo vodiča vozidla a bez čakania s vozidlom na vykonanie predmetných kontrol riadne v poradí, v akom sa jednotlivé vozidlá na STK ku kontrolám dostávajú,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej aj „prvostupňový súd“) rozsudkom zo 4. mája 2021, č. k. PK-1T/34/2020-154, rozhodol, že obžalovaný X. O. sa podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku („Tr. por.“) z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, oslobodzuje spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR z 12. októbra 2020, č. k. VII/1 Gv 133/19/1000-8 (v obžalobe právne posúdený ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona), ktorý mal spáchať tak, že dňa XX. S. XXXX v čase okolo XX.XX hod. telefonicky pracovníkovi Stanice technickej a emisnej kontroly obchodnej spoločnosti G. R., s.r.o., K., Š. XXX, K., E. P., vykonávajúcemu činnosť správcu budov v súvislosti s vykonávaním technických a emisných kontrol vozidiel podľa zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v zmysle vyhlášky Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácii SR č. 578/2006 Z.z. so slovami „Dá Ti viac, to nie je problém“, prisľúbil bližšie nešpecifikovaný finančný úplatok za prednostné, urýchlené a úspešné vykonanie technickej a emisnej kontroly na bližšie nezistenom vozidle zn. C. C. majiteľa vystupujúceho pod menom Y. O. v dohodnutom termíne bez potrebnej prítomnosti prevádzkovateľa alebo vodiča vozidla a bez čakania s vozidlom na vykonanie predmetných kontrol riadne v poradi, v akom sa jednotlivé vozidlá na STK ku kontrolám dostávajú.

Proti rozsudku prvostupňového súdu v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Tr. por. podal odvolanie prokurátor priamo na hlavnom pojednávaní do zápisnice po vyhlásení rozsudku proti výroku, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, ktoré zdôvodnil písomným podaním z 24. júna 2021 (č. l. 161-163). Odvolanie bolo podané v neprospech obžalovaného z dôvodu, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, nebol správne vyhodnotený zistený dôkazný stav veci a súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, teda rozsudkom porušil ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku. Odvolateľ navrhol odvolaciemu súdu, aby s poukazom na § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Prokurátor uviedol, že so závermi napadnutého rozsudku prvostupňového súdu sa nemožno stotožniť z viacerých dôvodov. Možno polemizovať s ťažiskovým stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 23. septembra 2019, S 33/2019, a to s poukazom na absenciu jeho univerzálnej a kogentnej záväznosti, z hľadiska právnej istoty na jeho problematickú aplikovateľnosť do minulosti aj na rozhodnutia vydané pred jeho prijatím a napokon aj na faktický rozpor s doterajšou rozsiahlou súdnou praxou Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, keď poukázal, že napríklad v trestnej veci odsúdeného bývalého sudcu bol v zhodnej procesuálnej situácii začatia trestného stíhania „do budúcnosti“ plne akceptovaný tento postup a rovnako pred vznesením obvinenia zadovážené dôkazy, a to ako generálnym prokurátorom pri žiadaní súhlasu na trestné stíhanie sudcu, tak aj plénom Ústavného súdu SR pri vydaní súhlasu na trestné stíhanie sudcu a tiež aj odvolacím senátom Najvyššieho súdu SR pri vydaní odsudzujúceho rozsudku z 21. marca 2018, sp. zn. 3 To 8/2017. Avšak aj pri rešpektovaní uvedeného stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR je nutné dôjsť k záveru, že nedošlo k porušeniu práv obžalovaného a je v tejto veci dostatočným a zákonným spôsobom dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Usvedčuje ho rozhodujúci objektívny a plnohodnotný dôkaz v podobe záznamu telekomunikačnej prevádzky z XX. S. XXXX a X. X. XXXX, ktorý je namieste posúdiť ako dôkaz zákonný a procesne použiteľný aj napriek nulitosti pôvodného uznesenia o začatí trestného stíhania podľa § 199 Tr. por. z 27. septembra 2016. Samotný obžalovaný X. O. bol totiž stíhaný zákonným spôsobom a jeho práva obvineného neboli žiadnym spôsobom porušené. Uznesenie podľa § 206 ods. 1 Tr. por. vydané policajtom 30. júna 2017 (poznámka odvolacieho súdu - správne malo byť uvedené 26. januára 2018) spĺňa všetky formálne aj materiálne náležitosti tohto druhu uznesenia, a to vrátane obsahových náležitostí v zmysle § 206 ods. 3 Tr. por. Jeho práva obvineného sa plne rešpektovali a boli uplatňované až od tohto momentu, vrátane možnosti podať sťažnosť proti stíhaniu, vyjadriť sa ku skutku alebo zvoliť si obhajcu. Pritom v súlade s bodom IV. samotného stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 23. septembra 2019, S 33/2019, sa jednotlivé úkony, postupy a rozhodnutia posudzujú podľa svojho obsahu, čo znamená, že vo vzťahu ku skutku, za

ktorý je obžalovaný O. stíhaný (spáchaný XX. S. XXXX), aj vydané uznesenie o vznesení obvinenia z 30. júna 2017 vyvolalo účinky začatia trestného stíhania v zmysle ustanovenia § 206 ods. 2 Tr. por. (spojenie vznesenia obvinenia a začatia trestného stíhania v jednom rozhodnutí), a to napriek tomu, že uzneseniu o vznesení obvinenia nepredchádzalo riadne a skutkovo úplne zhodné začatie trestného stíhania podľa § 199 Tr. por.

V ďalšom prokurátor poukázal, že sporný dôkaz v podobe záznamu telekomunikačnej prevádzky z XX. S. XXXX bol získaný použitím informačno-technického prostriedku na základe odôvodneného príkazu sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, č. k. BB-ŠTS-V-619-1/16-Ntt-492 z 29. septembra 2016, to znamená na základe zákonného postupu, právneho aktu oprávneného orgánu a aj po splnení všetkých zákonných (formálnych a materiálnych) podmienok, ktoré zákon na jeho vydanie vyžaduje. Následný vzťah tohto dôkazu k trestnej veci obžalovaného O. (ktorého formálne stíhanie v zmysle § 199 a § 206 Tr. por. bolo začaté 30. júna 2017) je dostatočne relevantne daný tiež. Pri alternatíve, že pôvodné začatie trestného stíhania z 27. septembra 2016 bolo vedené z titulu rozdielnosti skutku (ktorý jediný je základným atribútom a rozlišovacím znakom trestného konania ako takého) v odlišnej trestnej veci, je predmetný dôkaz záznamu telefonického rozhovoru procesný a hlavne použiteľný proti obžalovanému O. z titulu správneho výkladu ustanovenia § 115 ods. 7 Tr. por. upravujúceho možnosť použitia získaných informácií (ako dôkazu) aj v inej trestnej veci, ktorý bol konštatovaný v stanovisku trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR S 22/2020 publikovanom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2020.

Pri druhej do úvahy prichádzajúcej alternatíve, a to že pôvodné začatie trestného stíhania a vydanie uznesenia podľa § 199 Tr. por. z 27. septembra 2016 bolo úplne nezákonné a teda nulité, je namieste dospieť k záveru, že tým nebolo anulované aj vedenie samotného trestného konania (pred začatím trestného stíhania) smerujúceho proti X. O. neskôr obvinenému. Príkaz sudcu pre prípravné konanie na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky možno vydať ako v prípravnom konaní po začatí trestného stíhania, tak aj pred jeho začatím v zmysle § 115 ods. 2 Tr. por. a podmienky na jeho vydanie v oboch fázach trestného konania sa nijako neodlišujú. Zabezpečenie záznamu inkriminovaného telefonického rozhovoru z XX. S. XXXX informačno-technickým prostriedkom, na základe riadneho príkazu sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu vydaného fakticky pred začatím trestného stíhania, možno teda pri konštatovaní zachovania všetkých zákonných predpokladov na formálnu a hlavne materiálnu stránku vydania súdneho príkazu v predmetnej veci považovať za dostatočne zákonné a ďalej použiteľné v trestnom konaní proti obžalovanému aj v štádiu konania pred súdom. Uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na posúdenie dostatočnosti usvedčujúcich dôkazov na odsúdenie obžalovaného zo žalovaného skutku.

K podanému odvolaniu sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu JUDr. Ladislava Csákóa podaním z 28. júna 2021 urobeným elektronickými prostriedkami, v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok je v celom rozsahu zákonný a zodpovedá zistenému skutkovému aj právnomu stavu veci, pričom navrhol, aby bolo odvolanie ako nedôvodné zamietnuté podľa § 319 Tr. por. Vyjadrovateľ poukázal, že v prípade stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR S 33/2019 ide o zjednocujúce stanovisko a o taký prameň práva, ktorý nie je možné obísť. Rozhodnutie týkajúce sa bývalého sudcu, ktoré uvádza prokurátor v odvolaní, je len výsledok rozhodovacej činnosti konkrétneho senátu a uvedené nie je možné stavať do rovnakej pozície. Vyjadrovateľ rozhodne nesúhlasí, že by záznam telekomunikačnej prevádzky z XX. S. XXXX a X. X. XXXX bol objektívnym a plnohodnotným dôkazom a tvrdí, že tento dôkaz nie je zákonný ani procesne použiteľný v prejednávanej veci z dôvodov uvedených obhajcom v záverečnej reči. Nestotožnil sa ani s tvrdením odvolateľa, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo v medziach zákona, pretože procesný postup policajta v zmysle § 206 ods. 1 Tr. por. nebol zákonný nie z dôvodu formálnych nedostatkov samotného uznesenia, ale došlo k zásadnému procesnému pochybeniu, keď došlo k vzneseniu obvinenia bez toho, aby pre daný skutok bolo začaté trestné stíhanie vo veci postupom podľa § 199 Tr. por. Vyjadrovateľ nesúhlasí s prokurátorom, že uznesenie o vznesení obvinenia vydané príslušným procesným policajtom 30. júna 2017 je svojou povahou aj uznesením o začatí trestného stíhania (vyjadrovateľ uviedol, že žiadne také uznesenie z 30. júna 2017, ktorým by mu bolo vznesené obvinenie, sa mu nedoručilo) s poukázaním, že

vo veci činný vyšetrovateľ v predmetnom uznesení o vznesení obvinenia z 26. januára 2018 (aj keď odvolateľ uvádza uznesenie z 30. júna 2017) sa výslovne zmieňuje hneď v prvom odseku odôvodnenia, že pre uvedený skutok bolo začaté trestné stíhanie 27. septembra 2016 a vyjadrovateľ tiež poukázal na poučenie uvedené v uznesení. Tiež uviedol, že uvedené nebolo vytknuté v rámci prokurátorského dozoru a že obžalovaný nebol v priebehu trestného konania na takú skutočnosť upozornený a prvýkrát sa to dozvedel až z odôvodnenia odvolania prokurátora a v tomto smere sa javí, že ide o účelovú argumentáciu odvolateľa. Tiež nesúhlasí s odvolateľom v tom, že práva obžalovaného neboli v trestnom konaní porušené s poukazom, že nebol obvinený na základe zákona a v jeho medziach. Vyjadrovateľ tiež uviedol, že v prejednávanej veci neboli produkované dôkazy preukazujúce jeho vinu. V tomto ohľade uviedol, že záznam získaný použitím ITP nie je zákonným a procesne použiteľným dôkazom. Aj keby hypoteticky pripustil opak, čo zásadne odmieta, tak z neho nevyplývajú skutočnosti, ktoré by usvedčovali obžalovaného zo spáchania trestného činu, keďže ako to namietal na hlavnom pojednávaní, hlas na zázname mu nepatrí. Ďalej uviedol, že OČTK odignorovali § 115 ods. 7 Tr. por., z ktorého vyplýva, že ide o dôkaz nezákonný a tým aj procesne nepoužiteľný, ale aj časť § 115 ods. 6 Tr. por., z ktorého vyplýva, že doslovný prepis záznamu v cudzom jazyku môže vyhotoviť tlmočník. Komunikácia, ktorej zákonnosť zachytenia v konaní namietal a ktorá bola oboznámená na hlavnom pojednávaní, kde sa s ňou prvýkrát stretol, keď v prípravnom konaní k nej vypočutý nebol, odznela v maďarskom jazyku, trestný spis neobsahuje žiadny prepis v maďarčine, opatrenie o pribratí tlmočníka a realizovaný tlmočnický úkon, pričom na túto námietku odvolateľ nezareagoval a hoci sa jedná o zjavný rozpor so zákonom, tvrdí, že dôkaz je zákonný.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) na rozhodnutie o podanom odvolaní 22. júla 2021 a napadol na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa dotknutého rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Hatala a JUDr. Peter Štíft.

Verejnú zasadnutie odvolacieho súdu sa vykonalo v neprítomnosti obžalovaného X. O., ktorý o to výslovne požiadal písomným podaním z 22. júna 2022. Prokurátor v konečnom návrhu odkázal na písomne podané odvolanie s tým, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu odkázal na svoje písomné vyjadrenie k odvolaniu a navrhol, aby bolo odvolanie prokurátora zamietnuté podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 285 písm. c) Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona („Tr. zák.“) kto inému v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok, alebo z tohto dôvodu poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok inej osobe, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.

Najvyšší súd ako odvolací súd proti rozsudku vydaným Špecializovaným trestným súdom (§ 315 Tr. por.) na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., pričom skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil. Zo spisového materiálu vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním podaným prokurátorom proti výroku, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Odvolací súd zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné čiastočne z pohľadu namietania dôvodu oslobodenia, že sa skutok nestal.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že obžaloba bola na prvostupňový súd podaná 12. októbra 2020 a táto bola spolu s výzvou na vykonanie dôkazov doručovaná obžalovanému a jeho obhajcovi, ktorí boli spolu s prokurátorom riadne predvolaní, resp. upovedomení o termínoch hlavného pojednávania, pričom vo veci bol vydaný prvostupňovým súdom 15. októbra 2020 trestný rozkaz, č. k. PK-1T/34/2020-120, proti ktorému podal obžalovaný včas odpor. Dokazovanie bolo vykonané na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 4. mája 2021, kedy po prednesení obžaloby prokurátorom, obžalovaný k obžalobe vyhlásil, že je nevinný a následne využil svoje právo a odmietol vypovedať (rovnako aj v prípravnom konaní), bol vypočutý svedok U. J., ktorý odmietol vypovedať (rovnako aj v prípravnom konaní), boli prehraté zvukové záznamy telekomunikačnej prevádzky ohľadom hovorov č. XXX z 31. S. XXXX a č. XXX z X. X. XXXX spolu s prečítaním ich písomných prepisov, ku ktorým sa obžalovaný vyjadril, že to nebol jeho hlas a že bol v robote a hocikto mohol zobrať jeho telefón, resp. v druhom prípade, že takisto to nebol jeho hlas. Ďalej boli na hlavnom pojednávaní prečítané listinné dôkazy uvedené v zápisnici o hlavnom pojednávaní a po záverečných rečiach procesných strán a v poslednom slove obžalovaného bolo prvostupňovým súdom o obžalobe rozhodnuté spôsobom uvedeným na začiatku odôvodnenia tohto rozhodnutia.

Odvolací súd po posúdení prejednávanej veci uvádza k napadnutému rozsudku prvostupňového súdu tieto skutočnosti.

Skutok sa podľa obžaloby mal stať XX. S. XXXX. Vzhľadom k tejto skutočnosti nie je možné uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Tr. por. z 27. septembra 2016 (č.l. 1), ktorým bolo v bode 2 na tam uvedenom skutkovom základe začaté trestné stíhanie pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. považovať za relevantné, keďže skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, sa mal stať až následne po vydaní tohto uznesenia, a to s poukazom na ustanovenie § 199 ods. 3 Tr. por., z ktorého vyplýva, že uznesenie o začatí trestného stíhania musí obsahovať aj opis skutku s uvedeným miesta, času, prípadne iných okolností, za akých k nemu došlo, t.j. v čase vydania takého uznesenia Trestný poriadok predpokladá, že skutok už bol spáchaný.

V tomto ohľade správne prvostupňový súd v napadnutom rozsudku poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 23. septembra 2019, sp. zn. Tpj 47/2019 (S 33/2019), z ktorého vyplýva, že uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 a ods. 3 Tr. por. (rovnako to platí pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia) môže vyvolať účinky len vtedy, ak sa vzťahuje na skutok, ktorý sa už stal. Pokiaľ prokurátor v odvolaní poukazuje na inú rozhodovaciu prax v minulosti v konkrétnej inej veci, tak odvolací súd uvádza, že uvedené stanovisko bolo prijaté práve s ohľadom na zjednotenie rozdielnej rozhodovacej praxe v otázke, či sa uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. por. môže týkať skutku, u ktorého sa predpokladá, že už bol spáchaný ako trestný čin, alebo okrem uvedenej alternatívy tiež aj skutku, ktorého spáchanie ako trestného činu sa ešte len v budúcnosti predpokladá. Z toho treba potom odvodiť aj použiteľnosť daného stanoviska, t.j. od jeho prijatia je potrebné podľa neho postupovať a treba ho aplikovať pri rozhodovaní vo všetkých právoplatne

neskončených veciach, a to aj vo veciach, v ktorých bolo vydané uznesenie o začatí trestného stíhania, resp. uznesenie o vznesení obvinenia ešte pred prijatím uvedeného stanoviska, keďže z obsahu samotného stanoviska nevyplýva časové alebo iné obdobné obmedzenie jeho použitia.

Na základe uvedeného teda mal byť správny taký postup orgánov činných v trestnom konaní, že pri zistení, že skutok sa mal stať až po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania, malo dôjsť postupom podľa § 206 ods. 2 Tr. por. k súčasnému začatiu trestného stíhania podľa § 199 Tr. por. a k vzneseniu obvinenia podľa § 206 Tr. por. jedným uznesením.

Samotná skutočnosť, že pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 206 Tr. por. nebolo vydané uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 Tr. por., neznamená, že trestné stíhanie nezačalo. Uznesenie o začatí trestného stíhania má povahu procesného rozhodnutia, ktoré policajtom umožňuje vykonávať úkony podľa Trestného poriadku (§ 199 ods. 5 Tr. por.). Kým pre vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania je potrebné zistiť len tie informácie a skutočnosti, ktoré umožnia opísať skutok s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností, za akých k nemu došlo a o aký trestný čin v tomto skutku ide (§ 199 ods. 3 Tr. por.), pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia treba zistiť ešte navyše aj informácie a skutočnosti, ktoré poukazujú na dostatočne odôvodnený záver, že daný skutok, ktorý napĺňa znaky trestného činu, spáchala určitá osoba (§ 206 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Preto aj keď formálne uznesenie o začatí trestného stíhania nebolo pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia vydané, avšak uznesenie o vznesení obvinenia spĺňa zákonné náležitosti podľa § 206 ods. 3 Tr. por., treba ho vzhľadom na § 206 ods. 2 Tr. por. považovať aj za uznesenie o začatí trestného stíhania (s poukazom na bod IV. stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 23. septembra 2019, sp. zn. Tpj 47/2019, S 33/2019). V takom prípade sa od vydania uznesenia o vznesení obvinenia (ktoré je fakticky aj uznesením o začatí trestného stíhania) posudzuje aj použiteľnosť dôkazov vykonaných v trestnom konaní odhliadnuc od dôkazov, ktoré je možné získať z dôkazných prostriedkov aj pred začatím trestného stíhania podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona (§ 119 ods. 3 Tr. por.).

Uvedený názor má svoj podklad v spomínanom stanovisku trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR S 33/2019, a to v jeho bode IV., z ktorého vyplýva, že pri posudzovaní zákonnosti a procesných účinkov rozhodnutia je určujúci jeho vecný obsah, nie formálne označenie jeho názvu a právneho podkladu.

V prejednávanej veci samotné uznesenie o vznesení obvinenia z 26. januára 2018 (č.l. 20-27) obsahuje všetky zákonné náležitosti podľa § 206 ods. 3 Tr. por. a na základe uvedeného možno teda uzavrieť, že fakticky týmto uznesením bolo súčasne aj začaté trestné stíhanie vo veci, hoci formálne to z jeho textu nevyplýva.

V tomto smere treba poukázať na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR prijatú po vydaní predmetného stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR S 33/2019, z ktorej vyplývajú v podstate rovnaké závery (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 1. marca 2021, sp. zn. 2 TdoV 1/2019).

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku na tieto skutočnosti poukázal s tým, že ak by uznesenie o vznesení obvinenia spĺňalo obsahové náležitosti podľa § 206 ods. 3 Tr. por., vyvolalo by účinky začatia trestného stíhania podľa § 206 ods. 2 Tr. por., keď ide o spojenie vznesenia obvinenia a začatia trestného stíhania v jednom rozhodnutí, a to napriek tomu, že uzneseniu o vznesení obvinenia nepredchádzalo začatie trestného stíhania podľa § 199 Tr. por. Prvostupňový súd však už následne neuviedol žiadne skutočnosti (okrem všeobecného poukázania na zásadu stíhania len zo zákonných dôvodov), na základe ktorých dospel v tomto ohľade k opačnému záveru, z ktorého vyplývalo, že k faktickému začatiu trestného stíhania vo veci, v prejednávanej veci nedošlo uznesením o vznesení obvinenia z 26. januára 2018 a ktorý viedol prvostupňový súd ku konštatovaniu, že pre nevydanie uznesenia o začatí trestného stíhania podľa § 199 Tr. por. bolo nutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por., teda že nebolo dokázané, že sa stal žalovaný skutok. Odvolací súd je toho názoru, že taký záver prvostupňového súdu nebol vecne správny a viedol k zrušeniu

napadnutého rozsudku, keďže bolo dokázané, že sa stala podstata skutkového deja uvedeného v obžalobe pri zachovaní totožnosti skutku.

Odvolací súd uvádza, že z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní vyplýva, že jediný dôkaz, o ktorý bolo možné oprieť podanú obžalobu, je záznam uskutočnenej telekomunikačnej prevádzky z XX. S. 2016 a z X. X. XXXX (hovory č. XXX a XXX) s poukazom, že obžalovaný a svedok U. J., ktorí mali byť podľa obžaloby účastníkmi týchto telefonických rozhovorov, odmietli vypovedať tak na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní po vydaní uznesenia o vznesení obvinenia obžalovanému. Pritom na ich výpovede vykonané v trestnom konaní predtým, ktoré viedli aj k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia, nie je možné prihliadať, keďže ako vyplýva z vyššie uvedeného, týmto uznesením o vznesení obvinenia bolo fakticky aj začaté trestné stíhanie vo veci a navyše v prípade výpovede obžalovaného išlo o výpoveď v procesnom postavení svedka. Z obsahu prvého hovoru, ktorý je veľmi podrobný a konkrétny, možno odvodiť, že skutok sa ako taký stal, keďže ide o rozhovor medzi dvomi osobami, z ktorého je zrejmé, že ide o vybavenie technickej a emisnej kontroly pre kamaráta, ktorý prišiel z X. domov, na motorové vozilo C. C., v prípade ktorého na ručnej brzde odišla riadiaca jednotka s tým, že za ich prednostné a úspešné vybavenie dá viac peňazí, čo treba považovať za formu úplatku ako plnenia majetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok (§ 131 ods. 3 Tr. zák.).

Uvedený záznam telekomunikačnej prevádzky bol pritom získaný v súlade so zákonom, čo vyplýva jednak z toho, že podľa § 115 ods. 2 Tr. por. príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky možno vydať aj pred začatím trestného stíhania a tento bol vydaný sudcom pre prípravné konanie, jednak z tej skutočnosti, že hoci bol zabezpečený v inej trestnej veci, podľa § 115 ods. 7 Tr. por., možno taký záznam ako dôkaz použiť, ak sa vedie aj v tejto veci trestné konanie pre trestný čin podľa § 115 ods. 1 Tr. por., medzi ktoré patrí aj trestný čin podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo 17. júna 2020, sp. zn. Tpj 46/2020 (S 22/2020), ktoré bolo prijaté práve na zjednotenie výkladu ustanovenia § 115 ods. 7 Tr. por. upravujúceho možnosť použitia získaných informácií ako dôkazu v inej trestnej veci a podľa ktorého ustanovenie § 115 ods. 7 Tr. por. vyžaduje na použitie záznamu telekomunikačnej prevádzky ako dôkazu v inej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, ako jedinou podmienku iba to, aby aj v tejto inej trestnej veci bolo vedené trestné konanie pre niektorý z trestných činov predpokladaných v § 115 ods. 1 Tr. por. (tzv. vecná súvislosť), t.j. pre niektorý z trestných činov, ktoré zákonodarca určil ako tie, ktoré odôvodňujú taký závažný zásah do práv dotknutých osôb, akým odpočúvanie nepochybne je (princíp proporcionality) a slovo „súčasne“ použité v ustanovení § 115 ods. 7 Tr. por. sa viaže výlučne k Trestným poriadkom požadovanej právnej kvalifikácii a nie k okamihu získania či použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky, čo znamená, že taká kvalifikácia konania, aká sa vyžaduje pre vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 ods. 1 Tr. por., sa súčasne požaduje aj v inej trestnej veci, v ktorej taký príkaz vydaný nebol a v ktorej odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky nebol vykonávaný, avšak v ktorej sa legálnym spôsobom, pri dodržaní zákonom stanoveného postupu, získané informácie majú použiť.

Pokiaľ obžalovaný poukazoval, že predmetné telefonické rozhovory sú v maďarskom jazyku a že zo spisu nevyplýva, že by bol podľa § 115 ods. 6 Tr. por. pribratý tlmočník, ktorý pretlmočil uvedené telefonické rozhovory, tak odvolací súd uvádza, že v čase uskutočnenia telefonických hovorov ustanovenie § 115 ods. 6 Tr. por. neobsahovalo úpravu o možnosti pribratia tlmočníka v takom prípade (k zmene došlo novelou Trestného poriadku vykonanou zákonom č. 214/2019 Z. z. s účinnosťou od 1. augusta 2019), pričom dané ustanovenie upravuje len fakultatívnu možnosť, nie obligatórnu povinnosť takto postupovať. Obžalovaný pritom nenamietal, že by bol obsah telefonických rozhovorov v rozpore s ich prepisom uskutočneným v slovenskom jazyku a namietal iba tú skutočnosť, že nie je osobou, ktorá sa daných telefonických rozhovorov mala zúčastniť.

Odvolací súd vzhľadom na takto zistené skutočnosti, z ktorých vyplýva, že v konaní nevznikla relevantná pochybnosť ohľadom obsahu daných telefonických rozhovorov uskutočnených v cudzom jazyku (navyše pri zistení dôkaznej núdze ohľadom toho, ktoré konkrétne osoby sú účastné

predmetných telefonických rozhovorov), považoval za nepotrebné a nevhodné a v konečnom dôsledku iba zbytočne predlžujúce trestné konanie, aby v uvedenom smere zabezpečoval podľa § 115 ods. 6 Tr. por. prostredníctvom nariadenia doplnenia prepisu, vykonanie prepisu daných telefonických rozhovorov v maďarskom jazyku a jeho pretlmočenie do slovenského jazyka za účelom potvrdenia, či prepis uvedený v spise zodpovedá daným telefonickým rozhovorom.

Odvolací súd uvádza, že daný telefonický rozhovor z XX. S. XXXX je dostatočne určitý a podrobný a možno z neho odvodiť, že sa skutok ako taký v podstatných okolnostiach stal. Také konanie tiež napĺňa všetky znaky prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. a v tomto ohľade je z predmetného telefonického rozhovoru zrejmy priamy úmysel konať daným spôsobom a sľúbiť úplatok, pričom riadne vykonanie technickej a emisnej kontroly motorového vozidla treba považovať za vec všeobecného záujmu, keďže ide o záujem presahujúci rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmov spoločnosti (§ 131 ods. 1 Tr. zák.), pretože riadne nevykonanie týchto kontrol by mohlo mať dopad na prevádzku motorového vozidla v cestnej doprave ako takej aj z pohľadu jej ďalších účastníkov.

Z vykonaného dokazovania však nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že osobou, ktorá telefonovala a sľubovala úplatok za prednostné vykonanie technickej a emisnej kontroly bol obžalovaný. V tomto ohľade odvolací súd uvádza, že obžalovaný poprel na hlavnom pojednávaní vo vyjadrení po vykonaní daného dôkazného prostriedku, že by bol osobou, ktorá uskutočnila telefonický rozhovor, v ktorom bol sľúbený úplatok s tým, že jeho telefón mohla použiť na jeho pracovisku iná osoba. Obžalovaný odmietol k veci vypovedať na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní po vznesení obvinenia, rovnako tak svedok U. J., ktorý mal byť podľa obžaloby druhou osobou zúčastnenou na danom telefonickom rozhovore. Zo žiadneho vykonaného dôkazu v súdnom konaní nebolo možné odvodiť, ktoré konkrétne osoby sa daného telefonického rozhovoru zúčastnili a v tomto ohľade je nedostatočné, že predmetné telefónne číslo je evidované na obžalovaného, keďže mu nie je možné automaticky pričítať, že vykonal aj daný telefonický hovor, resp. to neznamena, že ho nemohla uskutočniť iná osoba, ktorá použila jeho telefón. Odvolací súd poukazuje, že prokurátor v súdnom konaní nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie ohľadom tejto spornej skutočnosti a pre úplnosť treba uviesť, že zo spisu vyplýva, že nebola bližšie stotožnená ani osoba Y. O., ohľadom ktorej sa malo vybavovať dané vykonanie technickej a emisnej kontroly.

Na uznanie viny obžalovaného zo spáchania určitého skutku sa podľa zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie ohľadom viny o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, a nie iba o pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorý z možných variantov skutku zodpovedá skutočnosti, musí súd zvoliť tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, resp. ak existujú rozpory alebo nedostatočné dôkazy na rozhodnutie o uznaní viny, musí tieto súd vyhodnotiť v prospech obžalovaného v zmysle zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Na základe uvedeného teda odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ prvostupňový súd obžalovaného oslobodil spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný s poukazom, že nebolo začaté trestné stíhanie vo veci podľa § 199 Tr. por., postupoval vecne nesprávne a nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, čo zakladalo dôvod zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku sám rozhodol rozsudkom vo veci, keďže nové rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu zisteného v napadnutom rozsudku a dospel na základe vyššie uvedených skutočností k záveru, že nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný a obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. por.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.